

Передплата

на «РУСЛАН» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор
на пів року . . . 10 кор
на чверть року . . . 8 кор
на місяць . . . 170 кор

За границею.

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі число по 10 сот.

РУСЛАН

«Вареш ми очі і душу ми вареш: а не возьмеш милости і віра не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що днів крім неділей і руских свята о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунцини). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попередне застереження. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надсланим» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Хто підбурює?

(+) Не раз і не два вказували ми на се, що противники виборчої реформи в нашім краю намагають ся всякими способами вивести з рівноваги широку верстви руского народу в їх заходах до осягнення своїх прав, визвати до насильних кроків, виперти з законної дороги на манівці розпуки, щоби відтак покликувати ся на се яко доказ, що руский нарід не дозрів ще до таких прав. Ми наводили і деякі приклади визиваня руского народу противниками виборчої реформи. А вжеж і умірковані польські дневники, як Przegląd звертали бачність на те, що розпусканем тривожних вістей, неоправданих або нестверджених здогадів лише викликає ся непотрібно заострене поміж обидвома в краю поселеними народами, розогнює ся політичні і національні пристрасти.

Навзаводи з собою ідуть в тій роботі всепольске Slowo і Dziennik polski, котрі безнастанно бють у великий дзвін на тривогу і лякають правительство і населеня якимсь привидом червоної мари, котра уявляє ся в їх вибуялій уяві або навмисне розмальовує ся на стіні, щоби споводувати якийсь виїмковий стан в краю. Ужеж навіть були і вісти про заведене виїмкового стану в східних сторонах Галичини, котрим в Gazet-i Lwowisk-ii заперечено. Так само занепокоєно в тих дневниках прилюдну опінію тривожними вістями з Бобреччини, аж сам п. намісник пересвідчив ся начо, що вісти були зовсім пересаджені. Рівнож яскраво розмальована Dziennik-ом polsk-им подія з якимсь Турком у Ворохті,

котрого побили два пані Гуцули і сю подію виведено до значіння якоїсь протинародної, протирелігійної пімсти, хоч показала ся натягнуною зовсім видумкою, як се відтак зазначив Przegląd.

А вжеж наглядно виявило ся на прикладі Тарнавиці лісної, як то непотрібно роздратовує ся зовсім спокійне населене. Посол др. Е. Олесницький, котрого опис всепольської провокації подали ми в 10. ч. нашого дневника, є клясичним в тім згляді свідком. Супроти такого поступованя всепольских кореспондентів, котрі грають ролю дійсних агентів провокаційних, повинні міродатні круги також обдумати відповідні способи, щоби так безкарно не могло їм уходити се нікчемне ремесло.

Але як раз всі тут наведені случаї повинні для нашої суспільности бути поурою, щоби она мимо всего того не давала ся зіпхнути з дороги законної і таким провокаційним агентам, а також всякого рода очайдухам, котрі знов свої особисті мають цілі. Так на пр. навіть Przegląd пише, що проти руских (!) агітаторів Мосслера і Кжижановского, котрі вдерли ся до двора гр. Потонького в Бучачу, виточено доходжене. Тимчасом се є ноторично відомо, що Мосслер є жидівський а Кжижановский польський соціаліст і обидва раді би коштом і на хребті руского селянства і міщанства осягнути свої особисті цілі. Подібно н. пр. і в Бобреччині підживають ся соціалістичні живла під руску агітацію і шлють іменем руского селянства телеграми до Arbeiter Ztg! Яким же трибуналом чи ареопагом для руского народу можуть бути Arbeiter Ztg. або всякі Напшоди чи Монітори?!

Отсе нехай буде для рускої суспільности також указкою, що тут знов є намаганя примішати соціалістичні живла до змагань руского народу о виборчі права, щоби тим способом представити руский нарід яко виворотний, яко противний суспільному порядку і ладови. Тимто керманічі рускої політики повинні, хоч се може буде непопулярно, здобути ся на цивільну відвагу і своїми власними силами, своїм власним трудом і заходом подбати про осягнене приналежних нашому народови прав, висилати на віча розумних референтів, а не допускати до того, щоби руский нарід був лише покришкою для змагань всяких соціалістичних і т. п. живе. Коли керманічі рускої політики під проводом руских князів Церкви предложили у стій цісарского престола свої домаганя, нехайже послідовно з ними князями Церкви змагають до сеї цілі, нехай опруть свої заходи на власних силах, а передовсім на рускім духовенстві, котре безпосередньо стикає ся з народом, котре і Руский Епископат покликає до організації і роботи в напрямі вказанім збірним архієрейским посланиєм. Треба раз вивести справу на чисту воду, а не допускати очайдухам в каламутній воді вигідно для себе ловити ібку!

Вісти з закордонної України.

(Українське просвітне товариство в Петербурзі). (Конець).

Взагалі товариство пильно стежило за українським життям і у всіх визначнійших

Лев Лотоцький.

ЗАЯЦЬ

— Тату, заяць!...

І стара випрямила руку суху, пожовклу, на узгірє, на якому визначували ся високі межі між вузкими селянськими нивками. Подекуди виділи на них корчі чорнобілю й полину і тирхаві груді та квасниці. За хлопскими нивами мріяв широкий панський лан, а ще дальше, де небо склін вже схилив ся, продирав ся крізь темряву далечі широкий, скарбовий ліс. Сказавбись море, так вдячно рухались в верхках дерева скрізь сьвяті хмарки.

— Ади, заяць! заяць! покликувала ще раз стара, штовхнувши чоловіка в спину, що дрмав похитуючи головою. Вони сиділи на возі, а радше на маленьких вязанках рубаних дров. Позад них були й горчки зі сметаною і молоком а й масло було Всілячина. Віз скрипів під тягаром. З коліс покапувала мазюка. Душно. Їхали до міста на торг. Панько підвів голову й повів заспані очі за жіночною рукою.

— Де? поспитав.

— А ось там, о, о... Уже біля Степанової грушкі! Бачиш? сів!

— Ая, ая! Сидить помана! Утяга! утяга! ух! ух! гав! гав! пуф!

Старий виміряв бичівно, грубе плетене, наче стрільбу та й се не помогло. Заяць вибалушівши очі, сидів мов пеньок під грушкою.

— Перебіг! вповідяє Марунька до чоловіка.

Панько цьвікнув батоном борозну кобилу й вона скочила, не знаючи, з якої ласки дістало ся їй тее.

— Та чога «пмогаєш» кобилу! кричить Марунька, — вонаж не винна, що заяць перебіг!

— А когож пмогну? тебе?! — питає Панько нахмаривши брови.

А заяць сидить і сидить, немов прислухуючи ся, що там проїзжі говорять. Та старий бурмоче дальше.

До сеї пори можна вже було бути в місті, а то як пічне вибирати ся, то по всіх людьох.

— Й тому заяць перебіг?

— А тому! Наїв ся на долинках капусти, та по сніданку вертає до себе.

— То верни ся назад.

— А! Щоби люди сьміяли ся! покликав Панько поглянувши на заяця. Він підняв ся й скіць, скіць то сюди то туди і знов сів біля корчика полину. Притулив морду до листків й заїдав здорово.

— На безголове! Пропає бись! покликав Панько,

— Верни ся, тату! радить Марунька, — я чоґось потерпаю!

— Вдуріла?! Трофим розтрубив би по цілому селі й єґомосцеви доповів би... Дурна! Вію, сива!

І Жмурики поїхали до міста, та заяць не сходяв їм ані на хвильки з гадок. Перебіг — буде пригода. Журили ся здовж дорогою а стара зітхала безустанно і шептала молитви. Старий цьвікнув коні й виз покотив ся скорійше. Марунька робить чоловіка уважним, що молоко й сметану похлопує, та він вдає, що не чує. Жене. Сердитий. Уже зіхали з гори. Дорога рівнійша, понад потік, попри верби. В вербах цьвіркають воробці а вздовж потоком діти, качки і гуси, заміш, плюскають ся в каламутній воді, а все то кричить, квакає і гегає. Вколисав би сей гамір якраз.

Та Панько і Марунька мов сього не бачуть, не чують. Заяць, проклятуший заяць не зійде їм ані на хвильку з очий. Наче скаче поперед коні. Старий поплює, та і се не помагає. Може справді, радше було вернути ся? Перебігла помана! перебігла! Може й лихо скоїти ся. Панько вмовляє в них, що то неправда, забомбони.

Та тут і кум Гарасим і Луць Приданий і Василь Чорник, всі, всі немов йдуть побіч фіри й лопочуть: Перебіг! Буде біда!

випадках виступало як єдиний український просвітний заклад. Воно брало участь в сільсько-господарській виставі у Єдинцях на Бесарабії, де одержало медаль, вислало привітання юбілятам українським письменникам: Д. Мордовцеві та Ів. Левіцькому, — і, найголовніше, з приводу заснування в Полтаві школи імені Ів. Котляревського порушило важливе й пекуче питання про українську школу. Народної школи національної, — де панує рідна мова, рідний край, рідний наріз з його минулим, з його побутом, його потребами, школи, доброї матері, а не мачухи для дитини, — треба конче нашому народові і то треба не гаючись зараз. Через те, витаючи проби товариства скласти для неї програми, мусимо зазначити, що разом з тим на ново видало й цінну українську читанку для дітей-школярів «Вінок». В такому напрямку йшла діяльність товариства чи то його заряду в р. 1904. І загальні збори, що відбули ся 3 квітня р. 1905, цілком поділяючи думки заряду, зробили постанову, в якій виявили своє «глибоке пересвідчення в'конечности відміни тих загальних умов, котрі тепер спиняють розвиток українського слова та стають на перешкоді добробиту українського народу».

Таким робом, як бачимо з сього коротенького огляду, товариство прямувало до своєї мети. Причини, що його діяльність розрослася не так широко, як би того хотілося, — лежать почасти по за межами товариства, і не його вина, що йому звязано руки. А що само воно добре розуміло потреби часу і ті питання, які стоять на черзі, — доводить се і переконання товариства, що «найбільш відповідним сучасній потребі народним виданням для сили простого люду було б видання дешевої газети українською мовою»; про се-ж свідчить і улаштування до друку цілої низки книжечок, що вивіняють ті відміни в державному ладу, які зайшли останніми часами, а разом і нові права та обовязки громадян, які від тих одмін залежать, — а саме: Нові царські закони. М. Комаря, Державна рада з виборних. К., Як вибирають послів до ради державної. К. Державний лад. М. Д. то що. Заразом більшала і лічба членів (усіх 1082 проти 915 членів р. 1903 і 732 — р. 1902). Все се додає зариводі певності, що зацікавлення товариством ширяться і зростає співчуття до його діяльності.

Отже, коли взяти на увагу усі ті прикря обставини, серед яких довелося працю-

вати товариству, — то ми зрозуміємо, чому воно робить так мляво, так мало. І ми повинні пам'ятати, що хоч і мало, але все ж воно робило тоді, коли другі не робили нічого, навіть не хотіли допомагати товариству в його роботі. Тим-то той маленький гурток людей, що одбитий од рідного краю, не зважаючи на заборони та перешкоди, працює на його користь на далекій чужині, — вартий найліпшої подяки, заслуговує на гаряче співчуття до його заходів, потребує помочи і не словом тільки, а й ділом. До товариства повинні пристати членами усі, кому лежить на серці добро нашого народу та його просвіта...

Але просвіта — се діло велике, пильне і не сила одного товариства запобігти лихові. Хоч би й скільки привернуло товариство до себе людей, що перенесли ся прихильністю до його, — все ж одірване од ґрунту, далеко од України в Петербурзі, — воно не спроможе задовольнити усіх потреб духу народнього... «Жатва убо мнѳга, дѳлателей же мало». Адже на одвічних облогах духовної ниви 25 мил. українського народу в Росії, ниви, що розляглася од Карпатів аж по Далекого Сходу, роботи багато і то роботи не мнучої, пильної, про яку притьмом кричить, якої вимагає сгашна темнота нашого села.

«Поки живий — мерщій несить
«Сліпому свѳтиво просвіти,
«І все серце, смертю повите,
«Живу надію закропите!...»

І тієї святої роботи вистарчить не одному, а багатьом просвітним товариствам, які конче мають зараз же заснуватись по видатніших містах України, а де-не-де вже й справді з'явилися на світ. Ті просвітні товариства з'єднують усіх, хто почуває свій обовязок перед народними масами, на гірким потом зароблені гроші яких він вивчився та вибився на верх, хто щиро хоче спокутувати тяжкий гріх і попередніх поколінів і нашого та принаймні частиною вернути народові позичине — просвітою. — Свідомі свого великого завдання, розкидані по всіх просторах України, сі нові, вільні, не звязані усякими путами та обмеженнями, «Просвіти», міцні духом народнім та співчуттям і за допомогою широкого загалу, — рознесуть ясне світло правдивої науки та національної самосвідомості — по всіх усьодах нашої землі...

Заснування отих «Просвіт» на широдемократичних підвалинах та з широкою національною програмою — пекуча загальна потреба нашого часу. Недостача

помотало ся в голові. Вони раді були дізнати ся, який се заяць вивернув віз, та Жмурики й не доказували решти. Поскидавши вязанки вернули доми. Не було вже з чим до міста «топтати ся».

Заки Жмурики виїхали на узгірє, де то їх заяць перебіг, сонце вже було високо, висько.

Спека змогла ся. Оваде присіло коні. Вони мшпугуть ся, заступаючи що хвиля поза посторонки. Панько сердитий аж запинив ся, а Марулька, похиливши голову, плаче й нарікає. Не говорять до себе, наче стидаючись, що їх такий заяць так покарав. Страх, заяць а їх двоє їхало, й старі вже. Вкінці каже Панько:

— То вже пропало! Буде наука на другий раз! Щастє, що помана не вкрутила голови. Бо й так буває.

І старий Панько сплюнув три рази на поману, а Марулька й перехрестила ся.

Й вони поїхали до себе в переконаню, що заяць наробив їм тільки клопоту. Що вони самі звели на себе пригуду, заповшивши собі голови заяцьом, то не прийшло їм і на гадку. Вони вірють й до нині, що заяць такий могучий.

Львів 86. 1905.

їх давно вже дається в знаки. І особливо тепер, коли серед українського народу подекуди ледви десятий вмє читати (пр. на українську людскість Киевщини припадає 10,4% письменних), коли народня школа цілком московська, коли книжки по бібліотеках теж зовсім незрозумілі, — обовязок кожного свідомого сина своєї батьківщини боротись завзято з темнотою народньою та несвідомостю.

Надходть велика важлива хвиля. Народ покликано до життя політичного, він прокидаєть ся, в голові у його повстає сила питаннів, хто ж повинен дати йому зрозумілу, ясну одповідь, вивести його на нові шляхи, збудити в людях думку, «хто ми, чії сини, яких батьків»?!

С. Волог.

Політичний огляд.

Промову цїсаря до о. митрополита гр. Шептицького обговорюють деякі німецькі дневники. Extrablatt виводить, що перед вступне питанє виборчої реформи стало розвизанє словами монаха. Щоби не полипити сумніву про те, що Корона покладає всі надії на щасливе докінченє діла, цїсар в своїй промові вказав докладно дороги, які ведуть до ціли. «Deutsche Zeitung» каже, що діло, як виборча реформа, не може бути переведене в одній битві; до сего треба цілої виправи.

Вислід сеї виправи нині уже не улягає сумнівови, а послїдний сумнів знесла цілковито промова цїсаря до рускої депутациї. Neugkeits-Weblblatt пише, що виявило ся на ново, що Корона ідентифікує себе з ділом великої реформи, та що правительство є поришенє перевести аж до кінця цілу акцію під всякими умовами.

В справі угорського переселєня був вчєра рано пос. Юлий др. Андраши на довшій аудієнції у цїсаря. Виходячи звідтам, мав висказати ся до запитуючих его дневників, що шанси компромісу зовсім не стоять добре, бо становиско Корони в військовій справі не є таке, щоб давало вигляди на добрі шанси. Натомість польські дневники довідують ся, що ситуація поправила ся, в найдразлившій військовій квестії порозумінє є близьке, а ціною компромісу має бути занеханє виборчої реформи на Угорщині. Гр. Юлий Андраши був вчєра пополудни на півгодинній аудієнції у міністра війни ген. Пштрайха. Нині правдоподібно гр. Андраши буде прийнятий на аудієнції у цїсаря. В Будапешті знов сторонництво независимости відбуло вчєра конференцію під проводом Кошута, який заявив, що покликанє Андрашиного до монарха було для бесідника несподіванкою, бо він був пересвідчений, що Корона тепер не має наміру конферувати з коаліцією задля полагоди переселєня Кошут зазначив, що Андраши не повіз до Відня жадного еляборату; не поїхав там яко представник коаліції, а ділає на власну руку і відвічальність; бесідник не потребує додати, що ніхто не може прийняти жадних зобовязань іменем сторонництва без єго відома. В справі торговельних трактатів прийнято уложений коаліцією протест.

Цлова війна між Сербією а Австро-Угорщиною розпочала ся вже тепер, хотяй речинєць торговельного трактату минає доперва з кінцем лютого.

Сербське правительство зробило представленє в австро-угорським правительстві що до замкненя границі Австро-Угорщини против імпорту сербської худоби, а коли не одержить в найближшій часі прихильної відповіді, є поришенє в рамках трактату підносити ріжні труднощі против імпорту австрійських товарів. Сербське правительство відкликло також всі замовленя пороблені в Австрії і передало німецьким промисловцям. Взагалі опір Сербії, здає ся, числить на підмогу німецьких фінансієв та ідучого

Старий Панько немовби перечить впертим кумам, та ніхто не стає по його стороні. Аж ось і лісний Сидорко, немов чудом завив ся біля Панька. Зелений капелюх та заманисті вуса враз і замигтіли біля нього, а старому видало ся, що Сидорко таки справді покликнув до нього: Не вір! Заяць то ще який такий має фєстик, але цап! О! то куца біда! як перебігне то і з воза злази.

Панькови стало лекше. Йогож перебіг заяць а не цап! Всьміхнув ся старий до себе.

Та тут з поза кривої верби, з потока вискочили три хлопаки. Голісенькі й ще помазані намудом, мов справдішні чортики. Коні форкнули і скочили в бік вже на горбок під ворота Ороцька і віз бебєх до гори корінем. З горцків лиш черепи. Шлила праця Марульки ід потокови маленькими білими потічками а на одному й ставочок утворив ся. Дежто радить, щоби вичерпати бодай що то, та Марунці і не приголовонці! Хай пропадає! Вона виявила очи в чоловіка.

— Бісе! чорте! кричить — по якому ти їхав? Га!

— По якому? Таж я ні спав, ні впив ся...

Заяць!

Хто єгояв, то й зарєготав ся в голос. Всі думали, що старому справді цюєсь

о. Єднакий з Нагуєвич 3 кірці картофель, о. Слонський з Деляви 1 і пів кірця картофель і чверть кірця буряків, Рихлицкий з Ролева 1 корець картофель, о. Отто з Лішні 16 хлібів, Вн. еп. Чехович 50 К, Н. Н. бочку на воду на руки п. Творовского, Єднакова 4 літри спра, Добромильський чверть кірця картофель, 8 літрів цебулі і 6 літрів гороху, о. Мудрак з Губич 4 К на муку на сьвята для питомців. — Складаючи Вн. Жертводателям щирю подяку, поручаємо питомців бурси на дальше ласкавій опіці. — За виділ: П. Кмить, председатель. В. Паславский, каспер.

До нинішного числа долучає ся 2-аркушевий звіт Р. Тев-а педаг. у Львові за 1905. рік.

Посмертні \dagger оповістки.

— О. Володимир Лапицкий, сотрудник в Липі, бирчанського деканата, упокоїв ся дня 23. с. м. в 31. році життя, а в 2. році сьвященства. В. с. п.!

— Антін Сполітакевич, емер. народний учитель, упокоїв ся у Львові дня 26. с. м. в 57. році життя. В. с. п.!

— Гіларий Ілечко, слухач II року філософії, упокоїв ся у Львові, дня 26. с. м. в 19. році життя. В. с. п.!

Наука, штука, література.

— Півмісячник „Руска Хата“ входить в другий рік життя. Після першого пробного року бере ся до праці зі скріпленими силами і з рішучою постановою стати правдивим вістником культурного і суспільного життя у нас і за границями краю. В тій цілі постаралась редакція о як численніше співробітництво і нагромадила багато матеріялу з обсягу белетристики, науки та штуки, нашої і заграничної, а притім придбала добрі сили, що знайомити муть читающий загаль з усіма літературними новинами і з суспільним та духовим рухом. Крім того, сли число передплатників достаточо збільшить ся, долучати ся ме від часу до часу додатки «Мод». Зміст 1. ч. з 5. ст. ст. с. м. е ось який: Від видавництва. — О. Луцкий: Дрібнички. — Фр. Мазураніч: Сльози. — П. Карманський: Світ в Римі. Ніч. Ремісенці. — Гн. Шпитко: Аеростат. — В. Іванець: Осінь. — М. Олійник: Нічні образки. — М. Яцків: ? — С. Бергес: Як Гірам і Мабель розійшлись?

Передплата виносить 12 К, а для пп. Учителів, що суть передплатниками «Учителя» і «Проміня», і для шкільної молодіжи 8 К. Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Академічна ч. 8.

Телеграми

з дня 27. січня 1906.

Льондон. Після послідного виказу вибрано доси до парламенту 362 ліберальних кандидатів, 41 робітничих, 146 уніоністів і 82 націоналістів.

Будапешт. Стан здоровля князя-примаса Васарого поліпшує ся.

Білгород. Кружить чутка, що сербский посол у Відни, др. Вуїц, подасть ся до димісії з причини неласкавої розмови з ним цісаря на двірськім балю, з якого др. Вуїц сейчас по розмові вийшов.

Петербург. Заграничні банкири заявили, що дадуть Росії позичку, если до трех місяців настане в ній спокій і порядок.

Лев Лопатинський.

Хмари-чари

ЖАРТИ й НЕЖАРТИ
ЗЛОЖЕНІ І ПЕРЕЛОЖЕНІ АВТОРОМ
для розривки і розваги читачів. Ся збірка становить другий том поезій і шукот, про які можна те саме сказати, що про „Перли“.
Набути можна в Станіславській книгарни.

Colosseum

В пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

від 15. до 1. лютого 1906.

Нова сензаційна

програма.

Щоденно о 8. год. вечер представлено. В неділі і сьвята 2 представлення о 4. год. попол. о 8. год. вечером, Що п'ятниці High-Life представлено. Білети вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. З купленим білетом на фотелі, льожі, і ряди крісла можна їхати даром на представлення омнібусами Кольосою, які ждуть коло Віденської Каварні.

Кашель!

Хто на него терпить, най уживає випробованих усмиряючих і смачних

Kaiser's Brust-Caramellen

1740 нотар. потверджених сьвідоцтв стверджує рівний успіх при кашлю, хрипці, катарі і флегмі.

Пачка 20 і 40 сотників. Правдиві лише з маркою охоронною «Три сосни». Склади: у Львові: С. Гай, аптека; Зигм. Рукер, аптека; Петро Миколай і Ска, дрогуєрия; Якоб Байзер, аптека; О. ф. Вінклер і Сні; Кароль Палавский, аптека; Ів. Пивелес; М. Лавський аптека; Адольф Ашкенази, аптека під зол. слоном; І. Шпес-оратинський, аптека; Антон Ербар; Едмунд Курпер, дрогуєрия; Лев Калібер, аптека в Бродах; Ноахим Фрідман, ант. в Миколаві; Зигм. Ротенберг, аптека в Олеську; Герм. Енглеидер в Перемишлянах; Мартин Собель в Стрию; Д. Роінгер ант. в Зброві; Моріц Бібрінг, ант. в Станіславові; Стан. Бурса, в Косові; Юліян Новицкий, ант. в Печеніжині; Е. Стенцель, ант. в Коломиї; Адольф Дуретер, ант. в Бережанах; Зигм. Ля дес, аптека в Вишнівчнику; Золотислав Наглік окр. ант. в Бережанах; Б. Балк, дрогуєрия в Станіславові; І. Б. Лінк, дрог. в Ярославі; Е. Гезлер в Надвірні; С. В. Дингінгер в Самборі; Др. Юл. Франко, ант. в Тернополі; Вільг. Ландесберг, ант. в Бродах; Здислав Завалкевич в Камінці; Г. М. Фішер ант. в Станіславові; Аптека під Білим Орлом В. Філіпка в Н. Санчи; Лавр. Цімерман маг. фарм. в Підволочисках; Гн. Гешелес, ант. в Гордону; Ст. Фалішевский, ант. в Балгороді.

ЗНАМЕНИТИЙ МІД ДЕСЕРОВИЙ

кураційний по 6 К, „араритас“ медоборів по 6 К 60 сот. за 5 кгр. франко. Мід в плястрах 1 кгр. 2 К. Від руского замовлення даю 20 сот. на будову театру.

Кореневиц, емер. учитель, Іванчани

177(1-?)

почта в місци.

За певну і добру льокацію поручаємо:

- 4 1/2 % листи гіпотечні
- 4 % листи гіпотечні
- 5 % листи гіпотечні преміовані
- 4 % листи Товариства кредитового земского
- 4 % і 4 1/2 % листи Банку краевого
- 4 % позичку краєву
- 4 % облігації пропінацийні і всілякі ренти державні

Ті папери продаємо і купуємо по найточнійшій курсі деннім.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ Гіпотечного

Свій до свого!

Др. Величко Григорий

ЗАВЕДЕННЯ НАСІННО-ОГОРОДНИЧЕ.

Ерфуртські насіння ярин, господарські, цвѣтів і т. д.
Росада ярин, цвѣтів, трускавок ітп.

Цибульки цвѣтів, рожі, корчі овочеві, дерева і т. д.

Львів, ул. Кампіяна 9.

Просить ся о скорі замовлення, щоби можна скорше приготувати висілку.

ДО КАНАДИ

як і до всіх других заморских земель переправляє НАЙДЕШЕВШЕ повсюди знакома фірма:

V. KARLSBERG
HAMBURG, Ferdinandstrasse 15.

Поки хто шифарту купить, нехай порівнає мої ціни з цінами агентів корабельних.